

Anna Divišová

Bábi

Já se mám, že tě mám

Jaruka

Bábi Jarka

Já se mám, že tě mám

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Divišová

Bábi Jarka – Já se mám, že tě mám– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Copyright © Anna Divišová, 2023
Design © Johana Kratochvíla, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7691-197-0
ISBN e-knihy 978-80-7691-320-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7691-321-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7691-322-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Anna Divišová

Bábi

Já se mám, že tě mám

Jarka

● ■ **pointa**

*Ta tvoje skromnost, láska, pokora.
Nechci tvoji nepřítomnost,
chci, abys přišla ze dvora.
Děkuju. S láskou navždy.*

Tvoje Andulka

„Bábi, tak si představ, teď jsem byla na zahradě a některý ostružiny už dozrály. Jsou fakt sladký, ale bejvaj vždycky až na podzim, ne?“

„To je možný, Andý, ono je letos všechno nějak dřív,“ popisuje mi bábi letošní léto, „vždyť jsi to sama viděla, jak už to bylo s těma senama.“

To vím moc dobře. Každý rok sečeme louku i zahradu za stodolou na začátku června. Letos už to bylo přerostlý snad ještě před první polovinou května. Měli jsme teď sena hodně, na rozdíl od loňska. Děda, když viděl to množství trávy, říkal mi: „Mám z toho radost.“

Minulej rok nám ve stodole na patře zbejvalo sice ještě trochu toho starýho sena, jenže kdo ví, jestli by to vůbec stačilo. Králíků bylo posledně strašně moc, jak jsme s dědem dovezli toho novýho samca. Byli jsme pro něj na výstavě v Bohdalově a musím říct, že to byl dobrej kup. Pár hodin jsme tam teda pobýli, než děda prošel všechny klece. U toho si dával hezky načas, aby se u všech mohl zastavit a pročítat králičí kartičky. Zjišťoval si všechny jejich hodnoty, a když jsme procházeli uličkama, říkal mi, ať se taky dívám, že musí mít aspoň devadesát čtyři bodů. Šampion prej mívá klidně i devadesát šest. Pak si děda konečně teda jednoho vybral, dali jsme si párek a mohli jsme jet dom.

Když se mi Marek minulej rok nabídnul, jestli si nechceme posíct jeho zahradu, že on s tím nic dělat nebude, doma bylo okamžitě jasno. To bylo zase něco pro tátu. Hned o víkendu naložil rotačku do dodávky a už jsme jeli. Štěstí, že hlásili na ten další tejden velký hicc. Mohli jsme to aspoň pěkně usušit a nemuseli bejt nasraný, že by nám hned do tý posečený trávy nachcalo.

Marek si totiž koupil u nás ve vsi barák, kterej předělává podle svejch představ. Má u toho velkou zahradu a na ní hned několik ovocnejch stromů. Nějaký třešně, švestky a taky pár jabloní. Dobytek nemá žádněj. Teda až letos si pořídili společně s klukama ovce, a než bude moct uspořádat grilovačku, kde se ovce budou dělat na rožni, můžou mu to tam zatím aspoň spásat.

Myslela jsem si, že u toho sečení budu jen klasicky asistovat, je to velká plocha. Ovšem když jsme k Markovi dojeli, táta vyndal rotačku z auta a začal mi to hned obsíkat kolem plotu, abych se s tím prej tak nerval, když je to po kopečku. Jen co vysekal pro mě ty nejtěžší místa, zbytek už přenechal na mně. Co jsem tak mohla dělat, hned jsem se toho chopila a začala jsem si jezdit sem a tam.

Doma na dvoře seču trávník taky já, ale klasickou sekačkou. Není tak těžká jako tahle. Táta pak akorát rotačkou poseče zahradu, když se dělají ty sena. Na louku jezdí děda posíct s traktorem a pak to obracákem otáčí. Ještě mi táta při každým mým sečení musí nastartovat strunu, protože mi to samotný nikdy nejde. Nasadím si ochranný brejle a obseču si všechny hrany obrubníku. Vypadám u toho jako blbec, ale vždycky jsem pak za ty brejle nakonec ráda, protože všude lítaj malý kamínky od těch obrubáků.

Táta s Markem si tehdá otevřeli pivo a u toho se na mě koukali, jak jen mi to jde. Bábi to se mnou potom v dalším tejdnu po odpolednách jezdila hraběma otáčet. Když jsem byla třeba dopoledne v práci, samozřejmě že to nevydržela a na kole tam vyrazila klidně i sama. Od našeho baráku je to sice jen kousek, ale stejně jsem jí říkala, aby na mě radši počkala. Jenže to by bábi nevydržela, pořád musí něco dělat.

S dědem jsme to suchý seno potom odvezli traktorem dom a táta ho pak naházel do stodole na patro. Když už tam nahoře byl, sundal rovnou ten modrej sud na švestky. Pomalu to pak začne padat, tak děda říká, aby to bylo připravený. S tátém se musíme smát, jak si děda trochu stěžuje, že ten táta dává všechno na patro, ale on zas říká, že je to aspoň uklizený, když se to celej rok na nic nepoužívá, a hlavně to nikde nepřekáží.

Jelikož byl Marek přes tejden v práci, psal mi zprávu, abysme si taky natrhaly nějaký třešně, že je toho tam hodně. Byla by prej škoda, aby to sezobali ptáci a nic by z toho zase nebylo. On sám na to moc není. K večeru jsme si tak s bábi zavařily ještě několik sklenic a pár třešní si rovnou nechala v misce na buchtu. Našla si zase nějaký novej recept na třešňovej koláč s drobenkou, tak že ho aspoň může hned vyzkoušet.

Třešně nám vloni na zahradě sežrali ptáci dřív, než stihly vůbec dozrát. Letos to nebylo o nic lepší, ale našťestí jich máme ve sklepě zavařenejch dost a na chuť nám zase nechali susedi, prej abysme si klidně natrhali, že to sami nestíhají jest. Každý rok ty třešně mají strašně velký a krásný. Pokud nám susedi řeknou, bábi je pak ráda, že to může zpracovat aspoň do bucht, když my je máme letos zase tak mizerný.

Máme s nima dobrý vztahy. Celej život si vidíme do dvora, proto se každej den pozdravíme a prohodíme pár slov. Mají už tři vnoučata, tak je u nich taky veselo. Bábi třeba volá na susedku, aby jí řekla, co si zase pořídila. Většinou jí ty nový šaty stejně donese ukázat. Když si bábi koupí něco na sebe, pověsí si to nejdřív na ramínku v kuchyni na dveře, aby to všem, kdo se staví na besedu, mohla hned ukázat. Taky se spolu se susedkou dají do řeči,

když dává bábi Jarka starou bábi na balkon. To jí pak pokaždý obleče teplou mikinu, protože už se prej tak dobře neprokrvuje, obuje jí teplý bačkory a na hlavu uváže šátek. Posadí ji pak ke stolku a stará bábi má aspoň nějaký to zpestření, jak říká bábi Jarka. V klidu tam sedí, kouká se, co dělají ti sousedi, anebo si třeba čte. Bábi jí k tomu ohřeje trochu čaju a vždycky mi povídá: „To ona tam chvíli vydrží, to se neboj.“ A já si z toho dělám srandu, že jsem se ani nebála, že by snad stará bábi měla někam utýct.

Když se tak zamyslím, stejně máme všichni nejradši kompot ze švestek. Nejlepší je, když bábi v nedělu udělá králíka na řízek a k tomu šťouchanej brambor. My si k tomu ze sklepa doneseme švestku a takhle nám to chutná nejvic. Táta je hrozně rád, když se všechno ovoce zavařuje, ale pak mě vždycky vytočí tím, když se ho s bábi ptáme, co si k tomu obědu dá. Já ho snad ještě v životě žádněj kompot neviděla jest. Pokaždý chce radši kyselou okurku, tak na co toho chce proboha dělat tolik. Když se mi to táta snažil jednou vysvětlit, povídal mi, že prej to může pak aspoň někomu za něco dát. Já tomu teda asi fakt nerozumím. To je jak s těma kačenama a husama, prej už takhle dobrá cena nebude, ale to přece neznamená, že když je teď dobrá cena, budu jest kačenu každej druhej den.

Taky mi táta furt říká, že nesmím bejt hlavně zdechlá, pořád mi ale nadává, abych se s ničím moc těžkým netahala. Vláčit rotačku před sebou mu ale nejspíš nepřišlo nic, co bych neměla zvládnout. Já to u nás na dvoře stejně kolikrát nevydržím, a když mě u toho zrovna nevidí,

přenáším a odnáším věci tam, kam já uznám za vhodný. Říkám mu, že je strašnej vetešník. Podědila jsem to nejspíš po něm. Ještě bych to teda mohla mít po dědovi Pepovi, to je taky prvotřídní sběratel. Když si něco odvážím od dědu, co jsem objevila na půdě, máma mi u toho říká, že jsem to dobře pochytila z obou stran. Ona je pravej opak, vždycky hned všechno likviduje, a když jsem byla malá, strašně mě tím rozčilovala, protože mi likvidovala i moje oblíbený hadry. Jenže ty tátovy poklady, o kterejch rád říká, že se za to platí zlatem, ty já mít doma nepotřebuju.

Neustále se stavuje v kovošrotu a přiváží něco novýho, a tak když není doma nebo aspoň někde na obzoru, uklízím podle svýho gusta. Většinou pak zjišťuju, že to ani nepostrádá. Pokaždý si pak v hlavě sama pro sebe říkám, tak hlavně že to musel mít. To je potom ta jeho oblíbená věta, co kdyby se to prej někdy na něco hodilo. Musím se taky smát, když u něčeho dlouho rozmejšlí, jestli to má použít, a řekne si pro sebe nahlas: „Ale vždyť já to mám.“

Táta zbožňuje všechno ze železa. Pořád něco svařuje, a tak další jeho radostí jsou svářečky, kterejch má hned několik. Teď, když se to v baráku u bábi a dědu dole v přízemí předělává, aby se mohli na stáří z vršku přestěhovat, všichni si dělají srandu, jestli se táta nebojí, že nám do toho udeří blesk. Heftnul tam totiž několik vinglů a prej je to aspoň rovný a taky nepředpokládá, že když bydlíme přímo naproti kostelu, že udeří zrovna do nás.